

254/2021

07-12-2021

anulare act administrativ

Curtea de Apel CONSTANTA

Cod ECLI ECLI:RO:CACTA:2021:016._____

Operator de date cu caracter personal 3170

Dosar nr. _____

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL C_____

SECȚIA A II-A CIVILĂ,

DE C_____ ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 254/CA

Ședința publică de la 07 Decembrie 2021

Completul compus din:

PREȘEDINTE F _____ N _____

Grefier T _____ O _____

Pe rol judecarea cauzei C _____ administrativ și fiscal promovată de reclamant A _____ A _____ A _____ A _____, cu sediul procesual ales la C ____ . Av. G _____ T _____ în București, _____, _____, sector 1, în contradictoriu cu pârâta B _____ B _____ B _____ B _____ B _____ B _____ B _____ B _____ B _____ B _____, cu sediul în București, Splaiul Independenței nr.294, Corp A, sector 6, având ca obiect anulare act administrativ Suspendare executare act administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 24.11.2021, au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 07.12.2021 când,

C U R T E A, </p>

Asupra cauzei de față: </p>

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel C _____ – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal sub număr de dosar _____, la data de

28.09.2021, reclamanta A_____ A_____, în contradictoriu cu pârâta B_____ B_____ de Administrare Fiscală /Direcția Evidență și Colectare din cadrul Administrației B_____ B_____ B_____, în temeiul art. 278 alin. (2) și art. 281 din Codul de Procedură Fiscală, a solicitat ca prin hotărâre judecătorească să se dispună:

(1) Anularea deciziei nr. 28 emisă de B_____ B_____ B_____ B_____, Direcția Juridică - Serviciul Insolvență și Soluționare Plângeri Prealabile, prin care a fost respinsă contestația reclamantei împotriva Deciziei de impunere nr. 40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B_____ B_____ stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de Inspecție Fiscală nr. 40 încheiat în data de 07.04.2021;

(2) Anularea Deciziei de impunere nr.40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B_____ B_____ stabilite de inspecția fiscală;

(3) Anularea Raportului de Inspecție Fiscală nr.40 încheiat în data de 07.04.2021;

(4) Suspendarea Deciziei de Impunere și a Raportului, până la soluționarea în fond a cererii în anulare;

(5) Obligarea intimetei la plata cheltuielilor de judecată.

În fapt, reclamanta arată că în perioada 10.02._____21, s-a efectuat inspecția fiscală de către B_____ B_____ de Administrare Fiscală ~ Direcția Inspecția Fiscală, având ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau

stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferențelor obligațiilor de plată aferente perioadei 01,01._____19.

La data de 26.03.2021 a avut loc discuția finală cu inspectorii Administrației B_____ B_____ B_____, la care ni s-au comunicat constatările și consecințele inspecției fiscale desfășurate.

Ca urmare a discuției finale și a adresei nr. _____/29.04.2021 trimisă de DGAF, reclamanta a transmis obiecțiuni față de rezultatele inspecției fiscale, în care a detaliat greșelile de calcul în stabilirea creanței datorate, și, de asemenea, erorile de interpretare a normelor legale.

La data de 19.04._____ i-au fost comunicate Decizia de Impunere și Raportul, în cadrul cărora au fost detaliate constatările fiscale și modul de calcul prin care s-a ajuns la acestea.

La data de 31.05.2021, pentru că punctul de vedere nu a fost luat în considerare, iar cele două acte administrativ-fiscale nu au fost schimbate, astfel nelegalitatea acestora subzistând, reclamanta a formulat contestație împotriva acestora.

La data de 16.07.2021, le-a fost adusă la cunoștință Decizia nr. 28 prin care, intimata, în mod netemeinic a respins Contestația, motiv pentru care reclamanta a formulat prezenta cerere de chemare în judecată.

Conform art. 9 alin. (1) lit. p} din Ordonanța de urgență nr. 196/2005 privind Fondul B_____ B_____ („OUG nr. 196/2005”) „Veniturile B_____ B_____ B_____ se constituie din: p) o contribuție de 50 lei/tonă, datorată de unitățile administrativ-teritoriale sau după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale

municipiilor, în cazul neîndeplinirii obiectivului anual de reducere cu procentul prevăzut în anexa nr. 6 a cantităților de deșeuri eliminate prin depozitare din deșeuri/e municipale, plata făcându-se pentru diferența dintre cantitatea corespunzătoare obiectivului anual și cantitatea efectiv încredințată spre reciclare și alte forme de valorificare. Pentru unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor care nu au organizat serviciul public de salubritate, contribuția se calculează pentru întreaga cantitate de deșeuri municipale estimate ca fiind generate potrivit indicilor prevăzuți în Planul național de gestionare a deșeurilor, respectiv de 233 kg/locuitor/an în mediul urban și 105 kg/locuitor/an în mediul rural”.

Potrivit art. 2 alin. (4) pct. 2, 3 și 4 din Legea nr. 101/2006 privind serviciul de salubritate a localităților („Legea nr. 101/2006”) „în sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: 2. deșeu menajer - deșeurile provenite din gospodării/ locuințe; 3. deșeu municipal-deșeurile menajere și similare; 4. deșeuri similare - deșeurile care, din punctul de vedere al naturii și al compoziției, sunt comparabile cu deșeurile menajere, exclusiv deșeurile din producție, din agricultură și din activități forestiere”.

Art. 17 alin. (3) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor („Legea nr. 211/2011”) prevede că „ Titularii pe numele cărora au fost emise autorizații de construire și/sau desființări conform Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au obligația să gestioneze deșeurile din construcții și desființări, astfel încât să atingă progresiv, până la data de 31 decembrie 2020, potrivit anexei nr. 6, un nivel de pregătire pentru reutilizare, reciclare și alte operațiuni de valorificare materială, inclusiv operațiuni de rambleiere care utilizează deșeuri pentru a înlocui alte materiale, de minimum 70% din masa cantităților de deșeuri nepericuloase provenite din activități de construcție și desființări, cu excepția materialelor geologice naturale definite la categoria 17 05 04 din anexa la Decizia Comisiei 2014/955/UE”.

Conform art. 59 alin. (1) pct. A Ist. a) și c) din Legea nr. 211/2011 „(1) Autoritățile administrației publice locale, inclusiv a municipiului București, au următoarele obligații: A. la nivel de comune, orașe și municipii, inclusiv la nivelul municipiului București: a) asigură implementarea la nivel local a obligațiilor privind gestionarea deșeurilor asumate prin Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană; c) elaborează strategii și programe proprii pentru gestionarea deșeurilor”.

În Anexa nr. 1 a Legii nr. 211/2011 se definește rambleierea ca fiind „operațiune de valorificare în cadrul căreia se folosesc deșeuri nepericuloase adecvate în scopuri de refacere în zonele în care s-au efectuat excavări sau în scopuri de amenajare a teritoriului. Deșeurile trebuie să înlocuiască materiale care nu sunt deșeuri, să fie adecvate pentru scopurile menționate mai sus și să se limiteze la cantitatea strict necesară pentru atingerea acestor scopuri”.

În Anexa nr. 6 a Legii nr. 211/2011 se reglementează obligațiile anuale privind nivelul de pregătire pentru reutilizare, reciclare și alte operațiuni de valorificare materială, inclusiv operațiuni de umplere, rambleiere care utilizează deșeuri pentru a înlocui alte materiale, ale persoanele juridice pe numele cărora sunt emise autorizațiile de construcție/desființare astfel: „a) minimum 30% din cantitatea de deșeuri provenite din activitățile de construcții în anul 2017; b) minimum 45% din cantitatea de deșeuri provenite din activitățile de construcții în anul 2018; c) minimum 55% din cantitatea de deșeuri provenite din activitățile de construcții în anul 2019; d) minimum 70% din cantitatea de deșeuri provenite din activitățile de construcții în anul 2020”.

Conform art. 3 alin. (1) din Hotărârea de Guvern nr. 349/2005 privind depozitarea deșeurilor („HG nr. 349/2005”) „Prezenta hotărâre nu se aplică următoarelor activități: b) folosirea unor deșeuri inerte la lucrări de reamenajare/restaurare, umplere sau pentru construcții în depozite de deșeuri”.

Actele administrativ-fiscale sunt nelegale. Creanța nu este datorată

Cu privire la definiția deșeurilor municipale, reclamanta arată că, de la adoptarea Legii nr. 101/2006, deșeurile municipale au fost definite ca fiind deșeurile menajere și deșeurile similare acestora.

Până la data de 19.07.2018, când a fost publicată în Monitorul Oficial Ordonanța de urgență nr. 74/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, a Legii nr. 249/2015 privind modalitatea de gestionare a ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul B_____ B_____ („OUG nr. 74/2018”), această definiție a deșeurilor municipale a rămas neschimbată, ea neexcluzând în mod expres anumite categorii de deșeuri.

Prin adoptarea OUG nr. 74/2018, definiția deșeurilor municipale a rămas propriu-zis aceeași, însă au fost aduse anumite lămuriri cu privire la categoriile de deșeuri care pot fi încadrate în această categorie, astfel: „deșeuri municipale: a) deșeuri amestecate și deșeuri colectate separat de la gospodării, inclusiv hârtia și cartonul sticla, metalele, materialele plastice, biodeșeurile, lemnul, textilele, ambalajele, deșeurile de echipamente electrice și electronice, deșeurile de baterii și acumulatori și deșeurile voluminoase, inclusiv saltelele și mobila; b) deșeuri amestecate și deșeuri colectate separat din alte surse în cazul în care deșeurile respective sunt similare ca natură și compoziție cu deșeuri menajere. Deșeurile municipale nu includ deșeurile de producție, agricultură, silvicultură, pescuit, fose septice și rețeaua de canalizare și tratare, inclusiv nămolul de epurare, vehiculele scoase din uz și deșeurile provenite din activități de construcție și desființări”.

În concluzie, este fără echivoc faptul că până la data de 19.07.2018, în cadrul deșeurilor municipale erau incluse și deșeurile de producție, agricultură, silvicultură, pescuit, fose septice și rețeaua de canalizare și tratare, inclusiv

nămolul de epurare, vehiculele scoase din uz și deșeurile provenite din activități de construcție și desființări, neputându-se sancționa A_____ A_____ pentru modalitatea de colectare și reciclare a deșeurilor din perioada 2015-2018 în baza unei prevederi legale adoptate la finalul anului 2018.

Cu privire la modificarea procentului privind obiectivul anual de reciclare, se arată că până la adoptarea Ordinului nr. 2413/2016 privind modificarea Ordinului ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 578/2006 pentru aprobarea Metodologiei de calcul al contribuțiilor și taxelor datorate la Fondul B_____ B_____ („Ordinul nr. 2413/2016”) modul de calcul al contribuției prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. p) din OUG nr. 196/2005 era prevăzut la art. 46 astfel: „(1) Obligația de a declara la Fondul B_____ B_____ contribuția de 100 lei/tonă prevăzută la art. 9 alin. (1) lit p) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul B_____ B_____, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.105/2006, cu modificările și completările ulterioare, revine unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor. (2) Contribuția prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. p) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.196/2005 privind Fondul B_____ B_____, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.105/2006, cu modificările și completările ulterioare, se plătește anual de către unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, prevăzute la alin. (1), numai în cazul neîndeplinirii obiectivului anual de reducere cu 15% a cantităților de deșeuri municipale eliminate prin depozitare. Plata se face pentru diferența dintre cantitatea de deșeuri municipale și asimilate efectiv depozitată și cantitatea de deșeuri municipale și asimilate reprezentând 85% din cea depozitată în anul anterior.

De la data de 29.12.2016, după adoptarea Ordinului nr. 2413/2016, s-au modificat atât procentele privitoare la obiectivele anuale de reducere a cantităților de deșeuri municipale eliminate prin depozitare, cât și cuantumul de plată prevăzut per tona de deșeuri municipale sau asimilabile care nu au fost reciclate sau valorificate prin altă modalitate.

Aceste precizări sunt importante în vederea aplicării corecte a legii, deoarece prin art. 15 alin. (2) din Constituția României se precizează în mod expres faptul că „(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”. Așadar, principiul neretroactivității legii este esențial pentru că nu se poate pretinde nimănui supunerea față de o lege pe care n-o puteau cunoaște, întrucât nu exista.

În susținerea acestui argument, invocă precizarea făcută chiar de către inspectorii fiscali în actele administrativ-fiscale atacate, mai exact „în cuprinsul prezentului raport de inspecție fiscală, fiecare an din perioada supusă inspecției fiscale va fi analizat având în vedere varianta în vigoare pentru anul analizat a articolului 9 alin. (1) lit p din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul B_____ B_____, aprobată cu modificări și completări prin Legea 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Chiar dacă inspectorii fiscali fac această precizare la începutul Raportului, pe parcurs, atunci când analizează propriu-zis situația de fapt și stabilesc obligația de plata, nu mai iau în considerare propriile precizări, încălcând în aceiași timp atât actul administrativ - fiscal emis de aceștia, cât și legea.

În cadrul actelor administrativ-fiscale în mod greșit au fost luate în considerare deșeurile menajere de la persoanele juridice

Prevederile art. 9 alin. (1) lit. p) din OUG nr. 196/2005 stipulează faptul că veniturile B_____ B_____ B_____ se constituie din „o contribuție de 50 lei/tonă, datorată de unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, în cazul neîndeplinirii obiectivului anual de reducere cu procentul prevăzut în anexa nr. 6 a cantităților de deșuri eliminate prin depozitare din deșeurile municipale, plata făcându-se pentru diferența dintre

cantitatea corespunzătoare obiectivului anual și cantitatea efectiv încredințată spre reciclare și alte forme de valorificare. Pentru unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor care nu au organizat serviciul public de salubritate contribuția se calculează pentru întreaga cantitate de deșuri municipale estimate ca fiind generate potrivit indicilor prevăzuți în Planul național de gestionare a deșeurilor, respectiv de 233 kg/locuitor/an în mediul urban și 105 kg/locuitor/an în mediul rural.

Având în vedere că estimarea pentru unitățile administrativ-teritoriale care nu au organizat serviciul public de salubritate se face la dimensiunea populației-persoane fizice, apreciem că același criteriu trebuie să se aplice și unităților administrativ-teritoriale care au organizat serviciul public de salubritate; prin urmare cantitățile de deșuri reciclabile ar trebui să se raporteze doar cele colectate de la persoane fizice, nu și deșeurile colectate de la persoanele juridice, care își desfășoară activitatea în A _____ A _____. O interpretare contrară ar echivala cu aplicarea unui tratament juridic diferit și discriminarea unităților administrativ-teritoriale care au avut diligența organizării serviciului public de salubritate, favorizându-le pe cele care nu au organizat corespunzător acest serviciu de utilitate publică.

Diferența este una semnificativă, deoarece colectarea deșeurilor de la persoanele juridice este reglementată în mod separat față de cea privind colectarea deșeurilor de la persoanele fizice. În aceeași linie de argumentare, precizează faptul că persoanele juridice au obligații suplimentare în ceea ce privește gestionarea deșeurilor, în comparație cu persoanele fizice.

În concluzie, pentru aplicarea în mod unitar a legii, atât pentru unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor care au organizat serviciul public de salubritate, cât și pentru cele care nu au organizat acest serviciu public, inspectorii fiscali ar fi trebuit să se raporteze în cuprinsul Raportului și în vederea calculării creanței, doar la deșeurile

municipale sau asimilabile acestora provenite doar de la persoanele fizice, nu și la cele provenite de la persoanele juridice.

În sens contrar, s-ar ajunge la aplicarea în mod preferențial și neunitar a legii, cu discriminarea unităților administrativ-teritoriale care au organizat serviciul de utilitate publică, fapt vădit nelegal.

În cadrul actelor administrativ-fiscale, în mod greșit nu au fost considerate deșeurile generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor ca fiind deșeuri municipale sau asimilabile.

Cu referire la perioada 01.01. _____ 18, reclamanta arată că, până la data de 19.07.2018, în categoria deșeurilor municipale făceau parte și deșeurile de producție, agricultură, silvicultură, pescuit, fose septice și rețeaua de canalizare și tratare, inclusiv nămolul de epurare, vehiculele scoase din uz și deșeurile provenite din activități de construcție și desființări.

Așadar, precizările Direcției conform cărora „Gestionarea deșeurilor din construcții și demolări nu face obiectul acestei inspecții fiscale” poate fi pusă în discuție, cel mult, numai pentru perioada supusă inspecției ulterioară datei de 19.07.2018.

Datorită faptului că respectiva cantitate colectată de deșeuri municipale și asimilabile în perioada 2015-2018, a cuprins și deșeurile provenite din activități de construcții și desființări, o diferențiere între deșeuri provenite din activități de construcții și desființări și deșeurile provenite din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor nu este necesară în cadrul acestei secțiuni.

În concluzie, în cantitățile de deșuri municipale și asimilabile din perioada 2015-2018, se regăsesc și deșeurile generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor, respectiv deșeurile provenite din activități de construcții și desființări, deșuri care au fost folosite la rambleierea ravenelor, și pe care inspectorii fiscali nu le-a luat în considerare la stabilirea obligațiilor suplimentare de plată, și, astfel, precizările din documentele administrativ-fiscale privitoare la acea perioadă (inclusiv cantitățile de deșuri declarate și reciclate luate în considerare la stabilirea obligației de plată finale) sunt vădit nelegale și neîntemeiate.

Pentru perioada 19.07._____19, se arată că în cadrul acestei perioade, este imperios necesar a se face diferența între deșeurile provenite din activități de construcții și desființări și deșeurile provenite din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor, deoarece acestea nu fac parte din aceeași categorie de deșuri: prima nu face parte din categoria deșeurilor municipale, fapt prevăzut expres de la data de 19.07.2018, atunci când a fost adoptată OUG nr. 74/2018, iar a doua face parte din categoria deșeurilor municipale sau deșeurilor asimilabile acestora.

Nu se poate pune semnul egal între cele două tipuri de deșuri, deoarece este fără echivoc faptul că, într-un municipiu cum este A_____ A_____, în primul rând, marea majoritate a construcțiilor și demolărilor este realizată de către întreprinzători persoane juridice, iar în al doilea rând, conform Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, toate aceste operațiuni de construire și demolare nu pot fi făcute decât în baza unor autorizații obținute în prealabil, astfel ele având un regim special de sortare și gestionare. De asemenea, este important de reținut că, în principal, deșeurile din construcții și demolări sunt ridicate de pe șantiere, iar nu de la persoane fizice.

La polul opus, deșeurile provenite din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor, sunt făcute de către persoanele fizice, fără

a fi nevoite să obțină în prealabil o autorizație conform legii. În fiecare gospodărie pot fi făcute reparații și reamenajări în fiecare zi, iar deșeurile rezultate și depozitate în spațiile special amenajate pentru persoanele fizice, sunt asimilate deșeurilor municipale.

Dacă legiuitorul ar fi dorit să cuprindă în categoria deșeurilor provenite din construcții și demolări și acele deșeuri provenite de la simple reamenajări sau reabilitări interioare făcute de către persoanele fizice, ar fi făcut această mențiune în mod expres, așa cum a precizat că, deșeurile municipale sunt și deșeurile „amestecate și deșeuri colectate separat de (a gospodării, inclusiv hârtia și cartonul, sticla, metalele, materialele plastice, biodeșeurile, lemnul, textilele, ambalajele, deșeurile de echipamente electrice și electronice, deșeurile de baterii și acumulatori și deșeurile voluminoase, inclusiv saltelele și mobilă”.

În concluzie, actele administrativ-fiscale sunt nelegale, deoarece, în mod greșit au considerat inspectorii fiscali că această diferențiere între deșeurile provenite din activități de construcții și desființări și deșeurile provenite din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor este inutilă, punând semnul egal între cele două tipuri de deșeuri, deoarece acolo unde legea face distincție, cei chemați să o aplice trebuie să țină cont de voința legiuitorului.

În cadrul actelor administrativ-fiscale, în mod greșit nu a fost avută în vedere cantitatea de deșeuri generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor folosite la rambleierea ravenelor

În ultimii ani, ca efect al evoluției crescătoare a pieței construcțiilor, România se confruntă cu problema gestionării deșeurilor din construcții și demolări. În mare parte, construcțiile existente nu mai corespund standardelor din construcții sau solicitărilor de pe piață și necesită reparații, modernizări sau consolidări. Pe de altă

parte, proiectele imobiliare s-au dezvoltat într-un ritm rapid, ceea ce a dus la creșterea sectorului de construcții.

Date fiind aceste cantități mari de deșeuri generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor, A _____ A _____ a identificat o metodă inedită de reciclare a acestora, prin încorporarea lor și crearea de teren nou.

Conform Legii nr. 211/2011 rambleierea este „operațiunea de valorificare în cadrul căreia se folosesc deșeuri nepericuloase adecvate în scopuri de refacere în zonele în care s-au efectuat excavări sau în scopuri de amenajare a teritoriului. Deșeurile trebuie să înlocuiască materiale care nu sunt deșeuri, să fie adecvate pentru scopurile

În conformitate cu prevederile legale, A _____ A _____ a acționat pentru rambleierea (umplerea cavitațiilor) alveolei, situate în spatele danei 100 (suprafața de teren este de 77.897 mp și se află în administrarea CN Administrația Porturilor Maritime SA). Scopul acestei acțiuni a fost de a reduce impactul asupra mediului ai deșeurilor generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor, respectiv al deșeurilor colectate în perioada 2015-2018 provenite din activitățile de construire și/sau desființare prevăzute prin Legea 50/1991 privind autorizarea lucrărilor de construcții, prin creșterea gradului de valorificare și reciclare al acestora.

Așadar, deșeurile se folosesc în scopul de refacere și amenajare a zonei, utilizându-se pentru rambleiere deșeuri nepericuloase, adecvate pentru acest scop.

Pentru viitor, în vederea refacerii și amenajării zonei, A _____ A _____ își propune să realizeze rambleierea unei ravene din incinta Portului C _____, fiind

încheiat un Protocol cu Compania Națională - Administrația Porturilor Maritime SA C_____, conform prevederilor legale în vigoare.

Imediat după umplerea și nivelarea ravenei, se va aplica o acoperire cu un strat de pământ ușor coeziv, cu o grosime de minimum 0,5m. Peste stratul de acoperire se va aplica un strat de cca. 15 cm sol fertil, peste care se va planta gazon.

Toate acestea se doresc făcute cu scopul de a reface o suprafață de teren din incinta Portului C_____, pentru utilizare ulterioară și redarea terenului pentru construcții și activități portuare.

D_____ urmare, pentru atingerea obiectivelor de reducere a deșeurilor, este necesar a se introduce în circuitul procesului de trasabilitate deșeurile provenite din activități de construcții/demolări din perioada 2015-2018, precum și deșeurile municipale provenite din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor.

În concluzie, atât Decizia de Impunere, cât și Raportul sunt nelegale, deoarece cantitățile de deșeuri la care s-au raportat inspectorii fiscali pentru determinarea obligației de plată sunt eronat stabilite:

a) În cadrul cantității de deșeuri municipale și asimilabile, deșeurile generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor erau incluse cantitativ, dar considerate ca făcând parte din deșeurile din construcții și demolări, chiar dacă ele, cantitativ, nu erau efectiv în suma ce reprezenta cantitatea de deșeuri rezultate din construcții și demolări. Pe scurt, suma reprezentând cantitatea de deșeurile generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor era cuprinsă în suma

reprezentând cantitatea totală a deșeurilor municipale, dar „cu numele”, au fost incluse în categoria deșeurilor provenite din construcții și demolări.

b) Pentru că de la bun început cantitățile de deșeuri municipale nu au fost corect stabilite, nici procentele privind obiectivul anual nu au fost aplicate corect înainte de a aplica procentul privind obiectiv anual la suma reprezentând cantitatea totală colectată de deșeuri municipale, ar fi trebuit scăzută din aceasta suma reprezentând cantitatea de deșeuri folosite în rambleierea ravenelor, pentru a determina corect cantitatea pentru care trebuia realizat obiectivul anual.

Solicită admiterea acțiunii.

Prin acțiune, reclamanta a solicitat și suspendarea deciziei de impunere și a raportului, până la soluționarea în fond a cererii de anulare, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 278 alin. (2) CPF reglementează dreptul contribuabilului de a solicita, odată cu introducerea contestației administrative, suspendarea executării actului administrativ/titlului de creanță în temeiul Legii nr. 554/2004.

Devin astfel incidente dispozițiile art.14 alin.(1) din Legea nr.554/2004 care îndreptățește persoana ale cărei drepturi sau interese au fost vătămate printr-un act administrativ să obțină suspendarea acestui act până la pronunțarea instanței de fond cu privire la cererea de anulare a actului administrativ.

În cauză sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 pentru ca instanța să dispună suspendarea Deciziei de Impunere și a Raportului, respectiv:

a) Autoritatea publică a formulat plângere prealabilă/contestație împotriva actelor administrative a căror suspendare o solicită;

b) Există un caz bine justificat

c) Suspendarea este necesară pentru prevenirea unei pagube iminente.

În cauză este îndeplinită condiția cazului bine justificat. Decizia de Impunere și Raportul sunt nelegale

Potrivit art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004, reprezintă caz bine justificat „împrejurări legate de starea de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

După cum s-a indicat în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, existența unui „caz bine justificat” poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative.

Trebuie achiesat opiniei potrivit căreia analiza „cazului bine justificat” nu poate fi limitată la chestiuni ce țin exclusiv de conținutul actului administrativ fiscal, fiind posibilă analizarea acelor circumstanțe care, privite în ansamblul lor, relevă neregularități majore, de ordin procedural și substanțial, în adoptarea actului administrativ fiscal ori aspecte contradictorii și ilogice în dezvoltarea motivării actului administrativ fiscal sau chiar lipsa motivării acestui act. S-a spus, de asemenea, în doctrină, că alte criterii care pot fi avute în vedere în dovedirea cazului bine justificat sunt: natura propriu-zisă a măsurii dispuse de autoritatea

publică, conduita ulterioară a destinatarului actului, posibilele efecte asupra unor raporturi juridice conexe.

„Cazul bine justificat” a fost mult mai bine creionat în practică, în special în materie fiscală, sens în care face și trimitere la câteva hotărâri de principiu:

a) Într-o afacere complex, Curtea de Apel Cluj a statuat în sensul că analiza unul asemenea caz justificat ar trebui să se facă prin raportare la valențele principiului legalității, care se impune respectului autorităților publice: existența unei baze legale, obligația de a respecta regulile care vizează activitatea administrației, obligația de a respecta legile generale. Curtea nu a negat existența prezumției de legalitate a oricărui act administrativ fiscal, pe care nici nu și-a propus să o analizeze, dar a subliniat faptul ca dispozițiile Legii nr. 554/2004 permit adoptarea unei măsuri de conservare, care se justifică în acele situații în care executarea actului cu privire la care exista o îndoială serioasă ar fi de natură să producă o pagubă iminentă. În acest fel se asigură un echilibru în procesul executării actelor administrative și se asigură respectarea garanțiilor de echitate pentru cetățeni. Aceeași instanță a precizat, cu privire la o teză de apărare clasică a organelor fiscale, ca nu poate fi acceptată ideea potrivit căreia suspendarea s-ar putea dispune doar atunci când există un motiv de nulitate absolută expresă a unui act administrativ fiscal (art. 49 CPF), intenția legiuitorului fiind aceea de a pune la dispoziția contribuabilului mijloace eficiente prin care să-și protejeze provizoriu drepturile și interesele sale legitime;

b) Atunci când organul fiscal nu a analizat efectiv punctul de vedere al contribuabilului, acesta fiind solicitat pur formal și apoi ignorat, condiția cazului bine justificat este îndeplinită;

c) Într-un alt litigiu, s-a reținut că faptul că existența unei aparențe în sensul că nu a avut loc o audiere efectivă în conformitate cu art.9 VCPF, lipsa dovezilor privind

punerea la dispoziția contribuabilului a anexelor proiectului raportului de inspecție fiscal ori aparența extinderii nejustificate a inspecției fiscale dincolo de perioada obișnuită de 3 ani prevăzută de art. 98 VCPF conturează „caz bine justificat” și justifică admiterea cererii de suspendare.

Este de necontestat faptul că aspectele invocate în secțiunea de mai sus cu privire la nelegalitatea actelor administrativ-fiscale, cât și superficialitatea intimetei în rezolvarea Contestației, conturează cazul bine justificat, astfel îndeplinindu-se a doua condiție pentru suspendarea Deciziei de Impunere și a Raportului.

Reclamanta apreciază că suspendarea executării Deciziei de Impunere și a Raportului este necesară pentru prevenirea unei pagube iminente

Încă de la bun început precizează că procedura executării silite a obligațiilor de plată stabilită prin actele administrative contestate a fost deja demarată, însă această executare este suspendată prin încheierea nr. ____/2021 de către Judecătoria C _____. Chiar dacă această executare este suspendată provizoriu, subliniază faptul că, din declanșarea procedurii executării silite a obligațiilor de plată înaintea soluționării Contestației, rezultă un comportament abuziv din partea intimetei, un comportament ce va subzista dacă prezenta cerere de suspendare nu va fi admisă.

În aceeași linie de argumentare, continuarea executării silite a actelor administrativ - fiscale contestate este de natură să creeze o perturbare gravă activității autorității publice locale, în special a activității legate de execuția bugetară și de respectarea obligațiilor financiare pe care le are instituția noastră.

Așa cum a precizat anterior, punerea în executare a Deciziei de Impunere, act juridic contestat de către A _____ A _____, ar afecta grav în mod direct bugetul local al autorității, iar în mod indirect cetățenii.

Executarea silită a sumei de 14.126.680 lei ar avea ca efect neplata serviciilor de bază asigurate de către primărie, inclusiv plata salariilor și ar pune în pericol execuția bugetară.

Subliniază faptul că suma de 14 milioane lei reprezintă o parte esențială în cadrul veniturile Municipiului C _____ pentru anul 2021. Din acest buget, A _____ A _____ trebuie să acopere cheltuielile cu poliția locală, protecția socială, încălzirea, educația, iluminatul stradal, salubritatea, ecarisajul, funcționarea aparatului propriu, investiții, cofinanțarea în proiectele finanțate prin fonduri europene și multe altele.

Pentru a înțelege impactul cuantumului exagerat și stabilit în mod ilegal al creanței, în buna desfășurare a activității unității administrativ-teritoriale, menționează cu titlu de exemplu că:

- a) învățământul preuniversitar de stat are alocat un buget de 22.640.000 lei;
- b) Sumele alocate pentru protecția socială a persoanelor cu handicap este de 47.990.000 lei;
- c) Cheltuielile pentru ordinea publică și siguranța națională sunt de 36.274.000 lei;
- d) Cheltuielile pentru învățământ sunt de 119.109,000 lei;

e) Cheltuieli pentru sănătate sunt de 29.502.000 lei;

f) Cheltuieli pentru asistența socială și asigurări sunt de 150.522,000 lei.

Așadar, punerea în executare a acestor acte administrative ar perturba grav desfășurarea serviciilor publice de care autoritatea locală este responsabilă și ar avea un impact negativ asupra locuitorilor din A_____ A_____. Conform Legii nr. 51/2006 a serviciilor de utilitate publică, A_____ A_____ trebuie să asigure în condiții de continuitate și universalitate o _____ servicii comunitare de interes public, cum ar fi: iluminatul public, alimentarea cu energie termică, administrarea domeniului public și privat, transport local, salubritate, etc.

În concluzie, orice executare a unor sume în cuantum de aproximativ 14 milioane lei stabilite în baza titlului de creanță reprezentat de Decizia de Impunere, act juridic contestat de către A_____ A_____, pune în pericol execuția bugetară și îndeplinirea serviciilor publice oferite către cetățenii Municipiului C_____.

A_____ A_____ este o autoritate publică locală, care funcționează pe principiul descentralizării, și are atribuții specifice dreptului administrativ. Veniturile și cheltuielile sale se centralizează la nivelul bugetului anului care se aprobă prin hotărârea consiliului local. Bugetul este obligatoriu pentru organele sale de conducere, fiind interzisă orice abatere de la bugetul aprobat de organul deliberativ.

Practic, o executare a Deciziei de Impunere ar avea consecințe devastatoare pentru autoritatea publică, suma de 14 milioane lei nefiind prevăzută în buget, iar

executarea sa ar da naștere unei perturbări grave ale activității, cu prejudicierea serviciilor de interes public și, în consecință, afectarea populației.

Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

În fapt, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta solicită instanței anularea Deciziei nr. 28 emisă de B_____ B_____ B_____ B_____, Direcția Juridică - Serviciul Insolvență și Soluționare Plângeri Prealabile, prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. 40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B_____ B_____ stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de Inspecție Fiscală nr. 40 încheiat în data de 07.04.2021.

Totodată, a solicitat anularea Deciziei de impunere nr. 40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B_____ B_____ stabilite de inspecția fiscală, precum și anularea a Raportului de Inspecție Fiscală nr. 40 încheiat în data de 07.04.2021.

S-a solicitat, în baza art.14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, suspendarea executării deciziei atacate până la soluționarea în fond a cererii în anulare.

Solicită instanței respingerea susținerilor reclamantei, având în vedere că aceasta nu aduce nicio dovadă în susținerea apărărilor sale, utilizând elemente de logică în vederea creării unor confuzii în interpretarea actului normativ de funcționare al Administrației B_____ B_____ B_____.

Mai exact, arată instanței că contribuabilul, prin reprezentanții săi, prezintă în fața instanței modul său de interpretare al legislației referitoare la Fondul B_____ B_____ și susține că instituția națională de reglementare nu-și cunoaște propria legislație.

Astfel, solicită instanței să constate că reclamanta solicită în mod abuziv să se anuleze opiniile echipei de control. Nu există fundament legal pentru cererea de a anula raportul de inspecție fiscală nr. 40/07.04.2021.

Sub un prim aspect, pârâta înțelege să invoce excepția inadmisibilității contestării Raportului de inspecție fiscală, întrucât Raportul de inspecție fiscal nu este act administrativ-fiscal în sensul art. 1 alin. 1 pct. I din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, sau act administrativ de autoritate publică, în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare și nu este opozabilă terților.

Conform prevederilor art. 13 1 din Legea 207 / 2015 privind Codul de Procedură Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

“(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legat și consecințele lor fiscale.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia

organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.

Astfel, raportul de inspecție fiscală nu produce efecte juridice și reprezintă opinia motivate a echipei de control, similar cu raportul de expertiză prevăzut la art. 336 din Legea 134/2010 privind Codul de Procedură Civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare; opiniile și constatările echipei de control pot fi luate sau nu în considerare de instanță, dar nu pot fi anulate.

Solicită a se constata faptul că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Î.C.C.J.-Secția de C _____ Administrativ și Fiscal, Raportul de inspecție fiscală nu constituie un act administrativ fiscal în sensul art.1 pct.1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, conform căruia, "actul administrativ fiscal - actul emis de organul fiscal în exercitarea atribuțiilor de administrare a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, pentru stabilirea unei situații individuale și în scopul de a produce efecte juridice față de cel căruia îi este adresat".

De asemenea, solicită a se constata că „raportul de inspecție fiscală” este, conform art. 131 din Legea nr. 207/2015 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, un înscris în care se consemnează rezultatul inspecției fiscale, în care se prezintă constatările inspecției fiscale din punct de vedere faptic și legal. Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate. În cazul în care contribuabilul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la acest punct de vedere. Prin urmare, jurisprudența anterior menționată a apreciat că „raportul de inspecție fiscală nu poate forma obiect al contestației, aceasta putând fi formulată doar împotriva titlului de creanță și a altor acte administrative fiscale. Întrucât prin acestea se stabilesc și se individualizează obligațiile de plată privind creanțele fiscale".

În concluzie, pentru considerentele anterior menționate, în consonanță cu considerentele jurisprudențiale ale I.C.C.J., solicită admiterea inadmisibilității contestației împotriva Raportului de inspecție fiscală nr. 20/_____/20.03.2019.

Pe fondul cauzei, solicită respingerea susținerilor reclamantei din cererea de chemare în judecată, pentru următoarele motive:

Cu privire punctul B.1.1. din cererea de chemare în judecată, privind definiția deșeurilor, arată că, astfel cum se precizează în mod repetat în raportul de inspecție fiscală nr.40/ 07.04.2021, deșeurile municipale luate în considerare la constituirea bazei de impunere, adică cele colectate prin serviciul public de salubritate, sunt definite conform Legii 101/2006 republicată, privind serviciul de salubritate a localităților, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea sa, reclamanta, reprezentată convențional prin cabinetul de avocat, folosește elementele de logică formală pentru a induce ideea eronată că prevederile legii în baza cărora a fost calculată obligația sunt ilegale (!), respectiv că prevederile art. 9 alin. (I). lit. p) din O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul B____ B____, aprobată prin Legea 105/2006. cu modificările și completările ulterioare, nu trebuie aplicate înainte de 19.07.2018.

Or, art. 9 alin. (1) lit. p) din O.U.G. nr. 196/2005 a fost introdus de Legea nr.167 din 14 iulie 2010, publicată în Monitorul oficial nr. 504 din 20 iulie 2010.

Acest îndemn la neaplicarea legii este contrazis chiar de reclamantă, care își depune declarațiile începând cu anul 2011 - prima declarație la Fondul B____ B____ a fost depusă de U.A.T. - A_____ A_____ în luna august 2011.

De asemenea, îndemnul la neaplicarea legii este contrazis de activitatea U.A.T. A_____ A_____ de organizare a serviciului public de salubritate, precum și de activitatea societății de salubritate, _____ SRL, care colectează deșeurile municipale și înainte de 19.07.2018.

Atât U.A.T. - A_____ A_____, cât și _____ SRL utilizează în activitatea curentă prevederile art.2 alin. (4) din Legea 101/2006, republicată, privind serviciul de salubritate a localităților, cu modificările și completările ulterioare:

„2. deșeu menajer - deșeurile provenite din gospodăria/locuințe;

3. deșeu municipal - deșeurile menajere și similare;

4. deșeurile similare - deșeurile care, din punctul de vedere al naturii și al compoziției, sunt comparabile cu deșeurile menajere, exclusiv deșeurile din producție, din agricultură și din activități forestiere”.

Cu privire la punctul B.1.2. referitor la modificările obiectivelor anuale ale contribuabililor unități administrativ-teritoriale, solicită, de asemenea, respingerea susținerilor reclamantei, având în vedere că Ordinul 2413/2016 nu are niciun rol în stabilirea obiectivului anual al UAT C_____, fiind doar act normativ subsecvent prin care se modifică și se completează Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr.578/2006 pentru aprobarea Metodologiei de calcul al contribuțiilor și taxelor datorate la Fondul B_____ B_____.

Sușinerile reclamantei sunt de neînțeles în acest caz. După adoptarea Ordinul 2413/2016 nu s-a schimbat nimic referitor la obiectivele contribuabililor, cu atât mai mult obiectivul anual al UAT C_____, doar a fost publicată în Monitorul Oficial o metodologie nouă. mai clară și mai concisă.

Procentele și cuantumul de plată au fost stabilite prin O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul B_____ B_____, aprobată prin Legea 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la punctul B.2. privind deșeurile menajere de la persoane juridice, conform prevederilor legale aplicabile, cantitățile de deșuri municipale luate în considerare sunt cele colectate prin serviciul public de salubritate.

Obiectivul anual al UAT C_____ este stabilit în funcție de deșeurile menajere și asimilate generate pe suprafața sa teritorială. Deșeurile menajere generate de persoanele juridice și luate în considerare în determinarea bazei de impunere sunt cele „care, din punctul de vedere al naturii și al compoziției, sunt comparabile cu deșeurile menajere, exclusiv deșeurile din producție, din agricultură și din activități forestiere”.

Estimarea cantităților de deșuri municipale generate pe raza unităților administrativ-teritoriale care nu au serviciu public de salubritate se face doar pentru persoane fizice deoarece deșeurile menajere generate de persoanele juridice sunt certe - persoanele juridice nu pot funcționa fără a avea salubritate contractată.

Deșeurile menajere și asimilate generate de persoanele juridice sunt luate în considerare și la determinarea bazei de impunere pentru unitățile administrativ-teritoriale care nu au serviciu public de salubritate.

Argumentul reclamantei este subiectiv și nu are bază legală, fiind doar o opinie. În mod concret, nu se prezintă o prevedere legală aplicabilă care să indice excepția referitoare la deșeurile municipale provenite de la persoane juridice.

Referitoare la punctul B.3. și B.4. privind deșeurile din activități de reamenajare și reabilitare interioară, solicită instanței respingerea susținerilor reclamantei, pentru următoarele motive:

După cum se poate observa, reclamanta nu are niciun argument legal referitor la această opinie, ci, utilizând elemente de logică formală, repetă obsesiv că obligația de plată este eronat stabilită.

Mai mult, reclamanta face afirmații cu concluzii contradictorii, precum „nu a fost avută în vedere cantitatea de deșeuri generate din activități de reamenajare și reabilitare folosite la rambleierea/avenelor" (B.4)

și opusul

„ar fi trebuit scăzută din aceasta suma reprezentând cantitatea de deșeuri folosită în rambleierea ravenelor" (45 b).

Afirmațiile nu sunt susținute de argumente legale, urmărindu-se doar fundamentarea de formă a susținerii conform căreia obligația de plată este eronat stabilită.

Conform Ordinului 82/2015 privind aprobarea Regulamentului-cadru al serviciului de salubritate a localităților emis de Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice - ANRSC:

„Art. 32. Deșeurile din construcții provenite de la populație sunt deșeuri solide generate de activități de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor proprietate individuală. În mod uzual, aceste deșeuri conțin beton, ceramică, cărămizi, țigle, materiale pe bază de ghips, lemn, sticlă, materiale plastice, metale, materiale de izolație și altele asemenea.

Art.33 (1) Deșeurile din construcții provenite de la populație se colectează prin grija deținătorului și sunt transportate de către operator în baza unui contract de prestări servicii la instalațiile de concasare/sortare valorificare sau la depozitele conforme, dacă acestea nu pot fi valorificate.

Art.4.13. deșeuri din construcții provenite din locuințe - deșeuri generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor. ”

Așadar, conform regulamentului-cadru al serviciului de salubritate a localităților, deșeurile generate din activitățile de reamenajare și reabilitare interioară și/sau exterioară a locuințelor este deșeu din construcții.

Așa cum a menționat și în raportul de inspecție fiscală, deșeurile din construcții nu fac obiectul contribuției prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. p) din O.U.G. nr. 196/2005 privind Fondul B ____ B ____.

Așa cum se menționează clar și în mod repetat în raportul de inspecție fiscală, contribuția prevăzută la art. 9 alin. (1) lit. p) din O.U.G. nr. 196/2005 privind

Fondul B_____ B_____ se plătește pentru nerealizarea obiectivelor de aferente deșeurilor municipale și asimilabile colectate prin serviciul public de salubritate

Deșeurile municipale reprezintă, conform prevederilor art. 2 alin. (4) din Legea 101/2006, republicată, privind serviciul de salubritate a localităților, cu modificările și completările ulterioare, deșeurile menajere, provenite din gospodăria și locuințe, și deșeurile asimilate deșeurilor menajere.

Cu privire la cererea de suspendare, arată instanței că nu sunt îndeplinite condițiile admiterii acesteia, pentru următoarele motive:

În ceea ce privește prima condiție privind „cazul bine justificat”, aceasta nu este îndeplinită. Astfel, solicită să se constate faptul că, prima condiție cumulativă, prevăzută de legiuitor în cadrul dispozițiilor art. 14 alin.1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, necesară pentru admiterea cererii de suspendare a actelor administrative, lato sensu, respectiv a celor administrativ-fiscale din speța de față, stricto sensu, nu este îndeplinită.

Sușinerile reclamantei potrivit căreia „există o aparență de nelegalitate a actelor administrative a căror suspendare o solicită”, nu sunt întemeiate și nu constituie indicii temeinice de nelegalitate a actului administrativ-fiscal a cărui suspendare se solicită, fiind doar afirmații nedovedite.

Arată că în conformitate cu considerentele Deciziei nr. 442 a Înaltei Curți de Casație și Justiție din 30 ianuarie 2013, pentru conturarea cazului temeinic justificat care să impună suspendarea unui act administrativ, instanța nu trebuie să procedeze la analiza criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși

cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ. Astfel de împrejurări vădite, de fapt sau/și de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ au fost reținute de Înalta Curte ca fiind: emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ".

În raport de această Decizie de referință a Î.C.C.J.. dată în materia suspendării actelor administrative, solicită a se constata faptul că toate criticile reclamantei, în argumentarea îndeplinirii condiției legale a "cazului bine justificat", vizează aspecte care antamează fondul pretins judecării, respectiv acțiunea de anulare a actului administrativ - fiscal anterior menționat, care face obiectul cererii formulate de reclamantă.

Pârâta solicită a se observa că reclamanta nu aduce nicio critică de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitate Deciziei de impunere contestată, respectiv că:

i) actul administrativ-fiscal anterior menționat ar fi fost emis de o instituție necompetentă material

sau

ii) actul administrativ este emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale

sau

iii) actul administrativ anterior menționat nu este motivat, că ar fi fost modificat substanțial în calea recursului.

Pentru a sintetiza cu privire la prima condiție, respectiv „cazul bine justificat”, solicită a se constata faptul că nu este îndeplinită în speță, definiția legală conducând la această concluzie firească, în sensul că îndeplinirea cazului bine justificat trebuie dovedită nu numai prin simplele afirmații ale reclamantei, dar și prin argumentele juridice prezentate, aparent valabile, de natură a crea însă o îndoială în ceea ce privește actul contestat. Astfel, actele administrative - fiscale a căror suspendare se solicită se bucură de prezumția de legalitate care, la rândul său, se bazează pe prezumția de autenticitate și de veridicitate. De aici rezultă principiul executării din oficiu, întrucât actul administrativ - fiscal unilateral este el însuși titlu executoriu, suspendarea executării actelor administrative - fiscale fiind un instrument procedural eficient pus la dispoziția autorității emitente sau a instanței de judecată în vederea respectării principiului legalității. Prin urmare, condiția existenței unui caz bine justificat, este îndeplinită doar în situația în care se regăsesc argumente juridice aparent valabile cu privire la nelegalitatea actului administrativ - fiscal atacat, așadar pentru a interveni suspendarea executării unui act administrativ - fiscal trebuie să existe un indiciu temeinic de nelegalitate, căci suspendarea executării actelor administrative - fiscale constituie o situație de excepție care intervine în condițiile expres prevăzute de lege.

În concluzie, solicită a se constata constatați faptul că reclamanta nu a probat în mod concret împrejurările de fapt sau de drept care sunt de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea actului administrativ-fiscal contestat. De asemenea, solicită a se observa faptul că prima condiție prevăzută de lege pentru a se putea dispune suspendarea unui act administrativ nu este îndeplinită.

De asemenea, nici a doua condiție nu este îndeplinită privind „prevenirea unei pagube iminente”. Astfel, din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea 554/2004. cu modificările ulterioare, rezultă că noțiunea de pagubă iminentă are în vedere producerea unui prejudiciu material viitor și previzibil, greu sau imposibil de reparat, condiție inexistentă în cazul de față. Iminența producerii unei pagube nu se prezumă, ci trebuie dovedită de persoana lezată, în speță de către reclamantă. Îndeplinirea condiției referitoare la paguba iminentă presupune administrarea de dovezi care să probeze iminența producerii pagubei invocate.

În concluzie, pentru argumentele anterior dezvoltate, solicită a se constata faptul că, în cauză, reclamanta nu a probat și nu a dovedit a doua condiție "pentru prevenirea unei pagube iminente", prevăzută de dispozițiile legale, toate susținerile acesteia fiind simple afirmații.

Pe cale de consecință, solicită respingerea tuturor capetelor de cerere formulate de A _____ A _____, ca neîntemeiate.

În probațiune solicită administrarea probatoriului cu înscrisuri.

În drept, art. 205 și urm. din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele: </p>

În perioada 10.02. _____ 21 s-a efectuat inspecția fiscală de către B _____ B _____ de Administrare Fiscală - Direcția Inspecția Fiscală, având ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor

legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferențelor obligațiilor de plată aferente perioadei 01.01._____19.

S-a emis ca urmare a inspecției Raportul de Inspecție Fiscală nr. 40 încheiat în data de 07.04.2021 și Decizia de impunere nr. 40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B_____ B_____, prin care s-au stabilit contribuții suplimentare în valoare totală de 13.950.136 lei.

Obligațiile fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală pentru perioada 01.01.2015 – 31.12.2019 au avut ca motiv faptul că UAT Mun. C_____ nu a îndeplinit obiectivul anual de reducere cu 15% a cantităților eliminate prin depozitare, respectiv nu a îndeplinit obiectivul anual de reducere, cu procentul prevăzut în Anexa nr. 6 din O.U.G. nr. 196/2005 a cantităților de deșeuri eliminate prin depozitare din deșeurile municipale, obligația stabilită suplimentar fiind calculată ca diferență între cantitatea ce reprezintă obiectivul anual și cantitatea ce reprezintă realizarea efectivă, pentru fiecare an în parte, după cum urmează:

- Pentru anul 2015 – 2.895.274 lei

- Pentru anul 2016 – 1.536.389 lei

- Pentru anul 2017 – 2.060.373 lei

- Pentru anul 2018 – 3.232.736 lei

- Pentru anul 2019 – 4.225.364 lei

Contestația fiscală formulată de reclamantă a fost respinsă prin Decizia nr. 28 emisă de B _____ B _____ B _____ B _____, Direcția Juridică - Serviciul Insolvență și Soluționare Plângeri Prealabile.

Curtea reține că actele administrative fiscale contestate sunt legale, criticile de nelegalitate invocate de către reclamantă fiind nefondate.

În ce privește cantitățile de deșeuri municipale colectate în perioada 01.01.2015 – 31.12.2019 și cantitățile de deșeuri municipale reciclate în aceeași perioadă organul de inspecție fiscală s-a raportat la documentele puse la dispoziție de către prestatorul serviciului de salubritate în Mun. C _____, Polaris M Holding SRL precum și la cele puse la dispoziție de societățile comerciale care au reciclat anumite cantități din deșeurile municipale. Aceste documente se află la filele nr. 34-40 din dosar iar contestatoarea UAT Mun. C _____ nu a prezentat alte documente care să susțină o altă situație de fapt decât cea care reiese din documentele mai sus menționate.

Din aceste înscrisuri reiese că în anii 2015 - 2019 s-au colectat pe raza Mun. C _____ următoarele cantități de deșeuri:

- 2015: 121.411,696 tone de la populație; 38.686,163 tone de la agenți economici; 38.833,96 tone deșeuri stradale; 9063,06 tone deșeuri construcții (total 198.931,76 tone fără să fie incluse și deșeurile din construcții)

- 2016: 110.774,995 tone de la populație; 40.751,296 tone de la agenți economici; 35.429,39 tone deșeuri stradale; _____ tone deșeuri construcții; (total 186.955,68 tone fără să fie incluse și deșeurile din construcții)

- 2017: 97.418,332 tone de la populație; 44.001,188 tone de la agenți economici; 34.150,188 tone deșeurilor stradale; 5287 tone deșeurilor construcției; (total 175.570,40 tone fără să fie incluse și deșeurile din construcții)

- 2018: 110.565,664 tone de la populație; 44.705,736 tone de la agenți economici; 38.134,9 tone deșeurilor stradale; 4581 tone deșeurilor construcției; (total 193.435,23 tone fără să fie incluse și deșeurile din construcții)

- 2019: 120.661,5374 tone de la populație; 47.638,427 tone de la agenți economici; 44.933,796 tone deșeurilor stradale; 6397 tone deșeurilor construcției; (total 215.305,49 tone fără să fie incluse și deșeurile din construcții)

Așa cum reiese din actele de control, organele de inspecție fiscală nu au calculat și deșeurile provenite din construcții pentru a stabili cantitatea totală de deșeurilor municipale în raport de care exista obligația de reducere a cantității depozitate prevăzută în art. 9 alin. 1 lit. p din OUG nr. 196/2005, respectiv în Anexa nr. 6 din O.U.G. nr. 196/2005 aceeași ordonanță.

Deși reclamanta susține că, până la modificarea adusă prin OUG nr. 74/2018, 19.07.2018, în categoria deșeurilor municipale intrau și deșeurile provenite din construcții, în cauza de față nu reiese niciun folos practic pentru aceasta dacă s-ar considera și aceste deșeurilor în cadrul deșeurilor municipale întrucât s-ar mări cantitatea de deșeurilor municipale în raport de care exista obligația de reducere a cantității depozitate iar reclamanta nu a făcut dovada că aceste deșeurilor, de câteva mii de tone anual, au fost reciclate în perioada 01.01.2015 – 19.07.2018, susținerile acesteia privind rambleierea deșeurilor din construcții vizând în principal perioada ulterioară datei de 19.07.2018 pe de o parte, și, pe de altă parte, aceste susțineri nu sunt dovedite cu nici un mijloc de probă.

Curtea mai reține și faptul că în calculele efectuate în mod corect nu s-au inclus în cantitatea de deșeuri municipale deșeurile provenite din construcții.

Astfel, anterior OUG nr. 74/2018, noțiunea de deșeu municipal este foarte clar definită de art. 2 alin. 4 din Legea nr. 101/2006: „2. deșeu menajer - deșeurile provenite din gospodării/locuințe; 3. deșeu municipal - deșeurile menajere și similare; 4. deșeuri similare - deșeurile care, din punctul de vedere al naturii și al compoziției, sunt comparabile cu deșeurile menajere, exclusiv deșeurile din producție, din agricultură și din activități forestiere.”

Deșeurile provenite din construcții nu pot fi considerate comparabile deșeurilor menajere, astfel că acestea nu pot fi considerate deșeuri similare și în consecință nici deșeuri municipale.

După adoptarea OUG nr. 74/2018 care modifică Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, noțiunea de deșeuri municipale este definită în anexa nr. 1 a legii pct. 92 după cum urmează: „deșeuri municipale:

a) deșeuri amestecate și deșeuri colectate separat de la gospodării, inclusiv hârtia și cartonul, sticla, metalele, materialele plastice, biodeșeurile, lemnul, textilele, ambalajele, deșeurile de echipamente electrice și electronice, deșeurile de baterii și acumulatori și deșeurile voluminoase, inclusiv saltelele și mobila;

b) deșeuri amestecate și deșeuri colectate separat din alte surse în cazul în care deșeurile respective sunt similare ca natură și compoziție cu deșeurile menajere.

Deșeurile municipale nu includ deșeurile de producție, agricultură, silvicultură, pescuit, fose septice și rețeaua de canalizare și tratare, inclusiv nămolul de epurare, vehiculele scoase din uz și deșeurile provenite din activități de construcție și desființări.”

În raport de toate aceste prevederi reiese că nici anterior și nici ulterior adoptării OUG nr. 74/2018 în noțiunea de deșeuri municipale nu intrau deșeurilor provenite din construcții, astfel că distincția făcută de către reclamantă între deșeurile din construcții și desființări și deșeurile provenite din activitățile de reamenajare interioară și/sau exterioară a locuințelor nu are nicio relevanță.

Așa cum s-a reținut anterior, în calculul deșeurilor municipale în raport de care s-a analizat obligația de reducere a depozitării au fost avute în vedere cantitățile cuprinse în documentele societății de salubritate cu care are contract reclamanta, fiind incluse în mod legal deșeurile provenite de la populație, deșeurile provenite de la agenți economici și deșeuri stradale.

În ce privește susținerile reclamantei privind faptul că în mod greșit au fost luate în considerare deșeurile menajere de la persoanele juridice, Curtea reține că și aceste sunt nefondate.

Susținerile reclamantei se bazează pe o posibilă interpretare a dispozițiilor art. 9 alin. 1 lit. p teza finală din OUG nr. 196/2005, însă această interpretare nu poate fi primită. În cazul UAT – urilor unde nu s-a organizat un serviciu de salubritate și unde în mod evident nu se poate calcula în consecință cantitatea totală de deșeuri municipale colectate, s-a găsit de legiuitor o formulă de estimare a deșeurilor municipale în funcție de numărul de locuitori ai UAT - ului respectiv, însă acesta estimare nu schimbă noțiunea de deșeuri municipale, noțiune în cuprinsul căreia nu se face vreo diferență între deșeurile provenite de la persoanele fizice sau juridice.

S-a mai criticat de către reclamantă faptul că nu s-ar fi aplicat în mod corect procentul din obiectivul anual de reciclare. Susținerile reclamantei sunt nefondate, din calculele prezentate de către pârâtă (fila 126 coroborat cu fila 22 verso și 23) reiese că s-a avut în vedere cantitatea totală de deșeuri municipale colectate, procentul obiectivului anual conform prevederilor OUG nr. 196/2005 și valoarea contribuției anuale lei/tonă aferentă fiecărui an (100 lei/tonă pentru 2015-2016 și 50 lei/tonă pentru 2017-2019)

Curtea reține astfel ca nefondate criticile de nelegalitate privind actele administrative fiscale contestate.

În ce privește cererea de suspendare a executării deciziei de impunere nr. 40/07.04.2021 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul B _____ B____, prin care s-au stabilit contribuții suplimentare în valoare totală de 13.950.136 lei, Curtea reține că și aceasta este nefondată, întrucât nu este îndeplinită în cauză condiția cazului bine justificat.

Potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 554/2004: „(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.”

De asemenea, conform prevederilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 554/2004: ș) pagubă iminentă - prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public;

t) cazuri bine justificate - împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ;

Din textele de lege mai sus menționate instanța reține că pentru pronunțarea suspendării actului administrativ se cer a fi îndeplinite cumulativ următoarele condiții: existența cazului bine justificat și a unei pagube iminente.

Analizând condiția cazului bine justificat, Curtea reține că Legea nr.554/2004 are în vedere, potrivit art.2 lit.t, existența unor împrejurări legate de starea de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Cu privire la condiția cazului bine justificat, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat constant în jurisprudența sa că pentru constatarea îndeplinirii acestei condiții, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ. În acest sens, poate constitui un caz temeinic justificat: emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ. (Decizia nr. 442/30.01.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de C_____ Administrativ și Fiscal).

Raportând concluziile reținute de Înalta Curte cu privire la motivele ce pot constitui un caz temeinic justificat, instanța reține că în prezenta cauză reclamanta

nu a făcut dovada îndeplinirii acestei condiții obligatorii pentru pronunțarea suspendării actului administrativ, aparența de nelegalitate prezentată de către reclamantă nefiind însușită de către Curte, care a constatat chiar în urma analizei fondurilor raporturilor juridice că toate actele contestate sunt legal emise.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge acțiunea ca nefondată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII </p>

HOTĂRĂȘTE: </p>

Respinge acțiunea promovată de reclamant A____ A____ A____
A____, cu sediul procesual ales la C__. Av. G____ T____ în București,
_____, _____, sector 1, în contradictoriu cu pârâta
B____ B____ B____ B____ B____ B____ B____
B____ B____ B____ B____ B_ B____, cu sediul în
București, Splaiul Independenței nr.294, Corp A, sector 6, ca nefondată.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, ce se poate depune la Curtea de
Apel C____, pentru soluția pe fondul cauzei.

Cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare, ce se poate depune la Curtea de
Apel C____, pentru soluția pe suspendarea executării.

Pronunțată în ședință publică, azi, 07.12.2021.

Președinte,

F _____ N _____

Grefier,

T _____ O _____

Red. jud. F. N _____/2 ex./07.01.2022

Emis 2 _____ document este preluat și procesat de o aplicație realizată gratuit de Wolters Kluwer Romania pentru Fundatia RoLII.

Conținutul său poate fi preluat și utilizat cu citarea sursei: www.rolii.ro